

И за него казватъ „грѣшалъ“. Да! но това сж неволни грѣшки, свързани съ професията“, съ момента, съ срѣдата. Та кой не е грѣшилъ? Ражното е, че той не се умри, не се стчая, а откакъ го сполитатъ „беди“, „неволи“, задрѣвъ въ полицейски затворъ и откакъ спиратъ вестника му... Той наистина се провиква „Не пѣй ми се!“.

„Пѣялъ билъ съмъ и стихове нареждалъ!
Коя полза и каква ли надежда,
Като нѣма кой да слуша—разбира
Туй що пѣя, туй що дрѣнкамъ на лира!

Но той веднага прибавя съ бодростъ:

Ето нови дни настаха,
Тѣ на смѣна ни зоватъ:
Уморенитѣ заспаха,
Живитѣ,—тѣ нека бдятъ! .

Ето, недалечъ отъ Славейкова, вижте Иванъ Найденовъ! Народенъ учителъ и черковенъ псалтъ. Но „любородната искра“ го сгрѣва до прехласъ. И той е беденъ, откъмъ материялни средства; но той е богатъ съ ревностъ къмъ народна и обществена служба... Десетки години и въ най-тежко време той издава и редактира вестникитѣ „Право“ и „Напредъкъ“. Той е обиколень сжщо така отъ млади сътрудници, които го подкрепятъ въ неговата тежка работа: д-ръ Хр. Т. Стамболски, Свѣтославъ Миларовъ, Петъръ Оджаковъ, Марко Балабановъ, Стефанъ С. Бобчевъ, Атанасъ Шоповъ и други. Той е виканъ често въ Баба-запътието (полицията) и въ Бюрото на печата... да обяснява по нѣщо писано противъ „девлета“ (държавата). Арестуванъ е за „противодържавни“ писания, заплашванъ съ Диаръ-бекиръ... Сиромашията и неволята и него не сломяватъ. Дойде сжбота. Работниците чакатъ да получатъ изкараната си заплата... Ами като нѣма въ „джеба“ му нищо—за каса и дума не може да става—и той тича по конторитѣ въ Балканпъ: при Караминкова, при Брадински, при Джорджо Груева, при Тѣпчилеша... Заемъ! Заемъ до понедѣлникъ. Той чака отъ провинцията нѣкой „спасителенъ“ групъ—тогава нѣмаше чекове! А много пжти той бѣше принуденъ и да се „стори, че го нѣма“ отъ печатницата, да проводи по нѣколко „диокмета“—бѣли меджидѣята, — за разпредѣляне между работниците и да ги успокоява „задочно“ съ „понедѣлника“—когато чака групъ отъ провинцията.

И Найденовъ не навежда вратъ, не захвърля тежкия кръстъ на вестникарството; той издържа до край—до самото освобождение;